

Του Ιορδάνη

Ήταν ένα ανοιξιάτικο πρωινό και ένα αγόρι με μακό παντελόνι και μια κόκκινη αμάνικη μπλούζα κρυφάκουγε κάτω από το ανοιχτό παράθυρο της κουζίνας την απόφαση των γονιών του για μια εκδρομή στην εξοχή.

<<Πρέπει να πάμε>> είπε η μαμά του αγοριού << του το έχουμε τάξει από τότε που δεν πήγαμε στην Κρήτη για τα Χριστούγεννα>>. << Και τι θα γίνει αν μας κλέψουν όσο λείπουμε;>> ρώτησε ο πατέρας του παιδιού. <<Δηλαδή, θες να μου πεις ότι πληρώσαμε τόσα χρήματα για το συναγερμό που μας έβαλαν για μόστρα;>> αντιγύρισε την ερώτηση εκείνη. <<Καλά, πήγαινε πες στα παιδιά να ετοιμαστούν. Φεύγουμε σε μισή ώρα>> ανακοίνωσε φανερά ηττημένος ο πατέρας.

Εγώ, ο Ιορδάνης , το παιδί της ιστορίας μας όπως ίσως καταλάβατε, έτρεξα γρήγορα στο δωμάτιό μου πάνω από τη μισοτελειωμένη φωτοτυπία γλώσσας , για να φανεί ότι διάβαζα. Για μια στιγμή σκέφτηκα να ειδοποιήσω τη Μαρία, την αδελφή μου, αλλά επειδή ακόμη είχα καρούμπαλο από το κέρατο της αγελαδούλας που μου είχε πετάξει την προηγούμενη φορά που είχα μπει απροειδοποίητα στο δωμάτιό της , σκέφτηκα ωριμότερα.

Λίγες στιγμές αργότερα μπαίνει μέσα στο δωμάτιό μου η μαμά και μου ανακοινώνει: <<Ετοιμάσου! Πάμε εκδρομή!>> Εγώ προσπάθησα να πάρω ένα έκπληκτο και ενθουσιώδες συνάμα βλέμμα , που όμως δεν έπαισε κανέναν. Σηκώθηκα από το γραφείο και άρχισα να ετοιμάζω την τσάντα μου. Μιάμιση ώρα αργότερα ήμουν στο αυτοκίνητο, το οποίο είχε χαράξει πορεία για τα Τρίκαλα.

Όταν φτάσαμε έκανα μερικές διατάσεις να ξεμουδιάσω και κάθισα κάτω από ένα δέντρο και παρακολουθούσα τους υπόλοιπους να ξεφορτώνουν το αυτοκίνητο και να στήνουν σκηνές.

Πρέπει να κοιμήθηκα γιατί λίγες στιγμές αργότερα , ή έτσι τουλάχιστον μου φάνηκε εμένα , με ξύπνησε μια γνωστή μα μισητή φωνή: <<Πρίγκιπα, σήκω να μαζέψεις ξύλα για τη φωτιά>> βροντοφώναζε η Μαρία.

Έπειτα από μισή ώρα μάζεμα ξύλων , μια ομολογουμένως πολύ κοπιαστική δουλειά, κάθισα για λίγο δίπλα στη φωτιά και ηρέμησα. Στη συνέχεια έπαιξα επιτραπέζια με την οικογένειά μου και έβγαλα φωτογραφίες τα ζωάκια που συνάντησα σε μια μικρή ευχάριστη εξερεύνηση που έκανα στο φυσικό περιβάλλον εκεί γύρω.

Είχε πάει πια έντεκα όταν αποφασίσαμε να μπούμε στις σκηνές που είχαμε στήσει νωρίτερα , οι υπόλοιποι δηλαδή , την ώρα που εγώ λαγοκοιμόμουν.

Πρώτη στη σκηνή μπήκε η Μαρία , αλλά μετά από λίγο βγήκε έξω ουρλιάζοντας. Δεν αργήσαμε να καταλάβουμε τι είχε συμβεί. Μέσα στις σκηνές είχαν μπει κάμπιες, έτσι φορτώσαμε βιαστικά βιαστικά τα πράγματα στο αυτοκίνητο και φύγαμε για το σπίτι.

Μου άρεσε πολύ εκεί που πήγαμε , αλλά όπως καταλαβαίνετε , προτιμούσα να κοιμηθώ στο άνετο ζεστό κρεβατάκι μου. Χωρίς κάμπιες!